

Hayatın İmla Hataları

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Nisan 2020

“Yanlış, daha baştan yanlış
Bir şiirdi bu, biliyorum
Ve belki ömrümüzün yakın geçmişi
Bu kadar doğrudu ancak, kim bilir
Kalbim unut bu şiiri.”

(Ahmet Telli)

Sözcükler, ah sözcüklerin iklimsiz seferberliği...
Transparan bir sessizlik bu vuku bulan:
Aşkın saplantılı seyri
Oysaki sür git yalnızlık âdeta bir pervanenin zikri.

Rotasız güzergâh
Notaların efkâr gamında saklı reçete
Meyveler serpilirken yürekte
Ve sessizlik, en hoyrat nükte
Ansızın devinen yürekten sızan irin gibi rengi
Güneşin:
Solmaya ne hacet
Doğmamışken reşit hüzün
Tevazu yüklü iklimin de son hecesi.

Gümbürtülü bir sağanak
Kirkikindi yağmurlarına denk düştü belli
Nisanda saklı hezeyan
Kış güneşine delalet
Ruhumun açmayan goncası
Be mübarek yürek:
Sen miydin son reşit hece?

Hani aşk dilendiğin
Bir çiçek bahçesinde raks eden pervane gibi
Gizin her katresinde saklı tevazu
Yükünle hemhal bir neferin de son arzusu.

Sözcüklerin mahzun hıçkırışına aldandım yeniden
Perdenin arkasına gizlenen, imlenen yalnızlığı da
Bertaraf etmek adına b/andım.

Elbet yeknesak bir düzenek:
Aklın tarhında kıyama duran ritmik güncem
Vuran çanda saklı aklımın kalan yarısı
Yarımladığım hayatı imla hatalarından
Arındırıp
Derin bir kisvede saklı kalmışlığım.

Göğün penceresi
Oysaki saniyeler kala ölüme
Ötenazi yüklü bir denklem
Alyuvarlarımda sırtan ve sızlayan nice eklem
Hani balyalarca hüznü sıgdırdığım o derin kavis
Şekil A'ya yansıyan yarım yüzü ayın
Mevla'ma hürmeten
Es geçtiğim şu düzlem
Elbet şerde saklı hayır ve gizem
Yoksa hayır demeye asla gücüm yetmezdi.

Sanrı yüklü gezegen
Bil mukabil, aşk ve özlem
Nasıl oluyor da ket vuramadığım
Bir semazen gölge ki kapışan aydınlığa
Karanlığa yüklenip de özlem
Emir addedilen elbet vuku bulan
Metanet yüklü bir sarkaç
Apışıp kalan mevsime
Sirayet eden rüzgârın da savruk teninde
Kaykılmış bir nükte
Mezarım olsa olsa rüyama giren her dize.